

PRVNÍ KŘÍŽOVÁ VÝPRAVA (1096 – 1099)

27. 11. 1095 papež Urban II. vyzval na koncilu v jihofrancouzském Clermontu k osvobození Svatého hrobu z rukou nevěřících. Po reconquistě na Iberském poloostrově se křesťanský Západ dostal ze stavu obležení a začal expandovat do Asie.

Papež byl ovšem předtím požádán byzantským císařem Alexiem I. Komnenem o pomoc. Byzanc byla již delší dobu v krizi, ztrácela svůj vliv i část rozlohy. Prohraná bitva se seldžuckými Turky u Mantzikertu v roce 1071 znamenala ztrátu Malé Asie. Alexios Komnenos se snažil bránit postupu Turků, jeho armáda však nebyla tak silná aby na to stačila, proto musel najímat žoldnéře. Císař si sliboval, že křižácké vojsko ovládne k vlastním záměrům. Proti Turkům, věřícím v Alláha. Mnohé rytíře vedl do Svaté země slib papežův, že jim budou odpuštěny jejich hříchy. Existovaly i prostší motivy. Mnohé vedla touha po dobrodružství, bohatství nebo slávě. Mnozí nemajetní šlechtici doufali v léno ve Svaté zemi.

Tečkou za 1. křižovou výpravou je bitva u Askalonu (12.8. 1099), kde porazili egyptskou armádu. Křižácké státy, ke kterým byl v roce 1109 získán Tripolis (mapa je na obrázku) se drželi jen s vypětím všech sil a díky pomoci z Evropy, rytířských řádů ([templáři](#), [johanité](#)). Zde také vznikl nejčistší feudální systém.

